

треска), пазачътъ не могълъ да ѝ покаже точното мѣсто, дето спи вѣчния си сънъ великия ѝ мжжъ.

Творчеството на М. е много голѣмо, като се има предвидъ краткия му животъ. На всѣкъде въ него той се показва като съвършенъ майсторъ на формата, и пълненъ господаръ на изразнитѣ сръдства. Неговата музика изтича непосредно отъ сърцето му, и прониква съ своята топлота дълбоко въ сръдцето на слушателя. „На своята инструментална кантилена той вдъхва дихането на човѣшкия гласъ и, облѣчена въ постоянно смѣнящитѣ се хармонии, тя прониква въ всѣко човѣшко сжщество“, казва Вагнеръ за М., и тази кратка, но изчерпателна характеристика дава пълна представа за музиката на М., чието творчество засѣга всички области на музиката, но неговата историческа мисия е операта и, по специално — комическата. Тукъ той създава велики и безсмъртни творби. Прилагането на идеитъ на Глука за сериозната опера въ областта на комическата, изразени съ собственитѣ негови думи: „Музика и текстъ въ операта трѣбва да бждатъ две недѣлими сестри“, го довежда до създаване на единъ стилъ въ областта на комическата опера, въ който — музика и текстъ се взаимно допълватъ. М. достига въ своитѣ опери пълна музикална характеристика на лицата, а неговиятъ оркестъръ нѣма вече само съпроводна роля, но допринася за типизацията на лицата и усилване на действието. Не ще съмнение, въ областта на инструменталната музика: оркестрова, солова и камерна, той е повлиянъ отъ новия стилъ на Манхаймцитѣ, но създалъ и собственъ такъв, сътворява ценни дѣла, сжщо и въ областта на църковната музика, но истинската негова област, неговото велико призвание, е въ операта. Освенъ изброенитѣ по-горе опери и лидершпили, най-главнитѣ творби на М. сж: 40 симфонии, 31 дивертисменти, серенади и касациони, 25 танци за оркестъръ, 25 концерта за пиано, единъ двоенъ и единъ троенъ концертъ за 2 и 3 пиана, 7 цигулкови концерта, 7 клавирни триа, 26 струнни квартета, 42 сонати за цигулка и пиано, 17 сонати за пиано, и 5

такива за 4 ржце, три фантазии, 35 каденци за клавирни концерти, 17 сонати за органъ, единъ Реквиемъ, много мотети, градуали, две кантати, 27 концертни арии за сопранъ съ оркестъръ, 8 арии за пиано, 5 за басъ, 34 пѣсни, 20 канона и пр.

Моцартъ, Мария Ана — Mozart, Maria Anna — наричана „**Нанърль-Наничка**“ — дъщеря на Леоплодъ М., и по-възрастна сестра на Волфгангъ, род. 30 юли 1751 въ Салцбургъ, умр. 29 окт. 1829 с.т., показала отъ рано забележителни музикални дарби, подъ ръководството на баща си, тя става една отлична пианистка и, десетгодишна, е придружавала великия си братъ въ неговитѣ концерти; участвувайки въ тѣхъ, е извиквала възторгъ на всѣкъде. Следъ смъртта на мжжа си, баронъ фонъ Бертолдъ, се е занимавала съ даване на частни уроци въ Салцбургъ, а последнитѣ деветъ години отъ живота си тя е била слѣпа.

Мошелесъ, Игнацъ — Moscheles, Ignaz — именитъ пианистъ, и даровитъ компонистъ, род 30 май 1794 въ Прага, умр. 10 мартъ 1870 въ Лайпцигъ, ученикъ на Дионисъ Веберъ (директоръ на Пражката консерватория), — 10-годишенъ свири публично, а на 14 години изпълнява свой клавириконтъръ; следъ смъртта на баща си отива въ Виена, дето учи при Албрехтсбергеръ и Салиери, — издържа се самъ съ уроци, и скоро получава име на първокласенъ виртуозъ на пиано. Влѣзълъ въ връзка съ всички музикални сръди на Виена, М. се запознава и съ Бетховена, и направя клавириното извлѣчение на „Фиделио“. 1816 предприема първото си концертно пжтуване и, презъ Дрезденъ, Мюнхенъ, Лайпцигъ, Белгия и Холандия, се отзовава въ Парижъ, дето е ималъ необикновено голѣмъ успѣхъ. На следната година посещава Лондонъ, дето сжщо ималъ грамаденъ успѣхъ. Следъ една концертна обиколка изъ Германия, при пребиванието си въ Берлинъ, дава известно време уроци на Менделсонъ по пиано, а 1825 се преселва въ Лондонъ. Тукъ развива една многостранна дейность като виртуозъ, педагогъ (въ Кралската академия), диригентъ и компонистъ. 1846 бива поканенъ отъ Менделсонъ за